

ת"ד 5614/12/14 - מדינת ישראל נגד ח'אלד סוילם, מטעם הסנגוריה הציבורית

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

ת"ד 5614-12-14 מדינת ישראל נ' סוילם
לפני כבוד השופטת אסתר טפטה-גרדי

בעניין: מדינת ישראל באמצעות עו"ד משה אייל

המאשימה

נגד

ח'אלד סוילם באמצעות עו"ד עלאא סלימאן
מטעם הסנגוריה הציבורית

הנאשם

הכרעת דין

1. האם הנאשם נהג באירוע, ללא שנקט באמצעי הזהירות המצופים מנהג סביר - לא האט את מהירותו, בעת שהבחין בקבוצת ילדים בכביש, באופן שיאפשר לו לעצור, וכתוצאה מכך פגע בהולך רגל, ילד בן 8, שחצה את הכביש בריצה? האם לאחר הפגיעה הפקיר את הולך הרגל, פצוע בכביש, ונטש את מקום התאונה, ללא שהודיע על כך למשטרה, באופן מיד?

אלה השאלות שעומדות במוקד הכרעת הדין שלפני.

החלטתי להרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

2. כתב האישום מייחס לנאשם עבירות של הפקרה אחרי פגיעה, אי הודעה למשטרה, נהיגה בחוסר זהירות, התנהגות שגרמה חבלה לגוף ונזק לרכוש ונהיגה ללא ביטוח.

3. על פי כתב האישום, ביום 4.3.14, סמוך לשעה 13:20, נהג הנאשם ברכבו הפרטי, מסוג "פיאט", מ.ר. 4735627, ברחוב דוד פנקס, ממזרח למערב. רוחב נתיבו 3.6 מטר, ורוחב הנתיב הנגדי 3.8 מטר, ובין הנתיבים קו הפרדה מקווקו. שדה הראיה בכיוון נסיעת הנאשם פתוח לפניו למרחק של 106 מטר. באותה עת עמדו על הכביש, סמוך לקו המקווקו 3 ילדים כבני 10-11, ועל המדרכות, במקביל למקום עמידתם של הילדים, עמדו מספר ילדים כבני 8-10. הנאשם נהג בקלות ראש ובחוסר זהירות, ועל אף שהבחין בילדים העומדים במרכז הכביש, לא האט את מהירות נסיעתו, כמצופה מנהג סביר, לא צפר, ולא עצר את רכבו על מנת לאפשר להם לחצות את הכביש. באותה עת, חצה את הכביש, בריצה, משמאל לימין, כיוון נסיעת הנאשם, חטיב חסן, בן ה-8 (להלן - הולך הרגל). לאחר שחצה מרחק של 5.8 מטר, פגע בו הנאשם עם חזית קדמית של הרכב, והולך הרגל נחבל ברגלו. הנאשם עזב את המקום, ללא עמוד 1

שהושיט עזרה לנפגע, ומבלי שהודיע על התאונה למשטרה, על אף שהיה עליו לדעת שהולך הרגל נפגע, או עשוי היה להיפגע. כתוצאה מהתאונה נפגע הולך הרגל חבלה של ממש, נגרמו לו שברים טיביה ופיבולה של שוק רגל ימין, עם עיוות צורה, וכן שפשוף באספקט גבי של כף הרגל. הולך הרגל אושפז בבית החולים בנהריה. ביום 4.3.14 בוצע שחזור וקיבוע באמצעות סד גבס אחורי מעל הברך. הוא שוחרר ביום 17.3.14 עם איסור דריכה על רגל ימין, וגבס למשך חודשיים. הנאשם נהג אותה עת ללא תעודת ביטוח תקפה.

העובדות שאין עליהם מחלוקת

4. אין מחלוקת בין הצדדים שהנאשם, נהג מונית במקצועו, היה מעורב בתאונה, בה נפגע הולך רגל, בן 8, ברגלו, חבלות של ממש, בעת שחצה את הכביש בריצה.

טיעוני הצדדים

5. המאשימה גורסת שהנאשם הבחין בילדים, בכביש, ולא האט את רכבו, באופן שיאפשר לו לעצור את רכבו, כמצופה מנהג סביר בנסיבות העניין. כתוצאה מכך, בעת שהולך רגל, ילד בן 8, חצה את הכביש, בריצה, לא הצליח הנאשם לבלום את רכבו, בזמן, ולמנוע את התאונה. לחיזוק עמדתה הפנתה התביעה לעדות הבוחן, הדוח והסקיצות שערך, עדויות הולך הרגל שנפגע, אחותו, שהייתה במקום האירוע, הודעות הנאשם, עדותו, עדות חברו ודוחות פעולה ומזכר שערכו השוטרים במקום.

מנגד, ביקשה ההגנה לזכות את הנאשם מהעבירות שיוחסו לו בכתב האישום. לשיטתה, התביעה לא הצליחה להוכיח את אחריות הנאשם לתאונה. לשיטתה, הנאשם האט את מהירות נסיעתו, בעת שהבחין בילדים בכביש, אולם היות שהולך הרגל חצה את הכביש, בריצה, באופן פתאומי, התאונה הייתה בלתי נמנעת. זאת ועוד, הנאשם לא נשאר במקום התאונה, מיד לאחר התרחשותה, עקב ה"לחץ" בו היה נתון, ומחשש שיאונה לו רע מאנשים שהתאספו במקום התאונה. בנסיבות אלה אין מדובר בהפקרה. יתירה מכך, מיד לאחר התאונה הנאשם היה בדרכו למשטרה להודיע על התאונה. קו ההגנה מבוסס על גרסת הנאשם וחברו, זאיד כורדי.

הראיות

6. **מטעם המאשימה העידו:**

בוחן התנועה, השוטר ליאור חכמון (להלן - הבוחן).

מטעם המאשימה הוגשו המוצגים הבאים:

1/ ת/ דוח תאונה, ת/ 2 - לוח תצלומים, ת/ 3 - דוח בוחן, ת/ 4 - תרשים, ת/ 5 - סקיצות (א-ד), ת/ 6 - דוח פעולה, מיום 4.3.14, של השוטר אליהו אליהו, ת/ 7 - דוח פעולה, מיום 4.3.14, של השוטר יצחק תמם, ת/ 8 - סיכום אשפוז. סיכומי ביקורים, ת/ 9 - דוח נט"ן, מיום 4.3.14, ת/ 10 - דוח מעצר, דוח קצין ממונה, ת/ 11 - החלטה על פסילה מנהלית, ת/ 12 - הודעת נאשם מיום 4.3.14, ת/ 12 - הודעת נאשם, מיום 4.3.14, ת/ 13 - הודעת נאשם, מיום 4.3.14, ת/ 14 - הודעת עדן ח'טיב, מיום 18.3.14, ת/ 15 - הודעת חסן ח'טיב, מיום 19.3.14, ת/ 16 - מזכר - איתור רכב מעורב

בתאונת דרכים.

מטעם ההגנה העידו הנאשם ומר זאיד כורדי.

דין והכרעה

7. לאחר שהאזנתי לטיעוני ב"כ הצדדים, שמעתי את העדים לפני ועיינתי בחומר הראיות, מצאתי שהוכח לפני, מעבר לכל ספק סביר, שהנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום, מהנימוקים שלהלן.

א. האם התאונה הייתה בלתי נמנעת?

8. מדוח הבוחן עולה ששדה הראיה של הנאשם היה פתוח לפנים, ממרחק של 120 מטר, התאונה התרחשה בנתיב נסיעת רכב הנאשם ((ת/3, צילומים 13-16 בת/2), ומצב הכביש והראות לא היו בין הגורמים לתאונה (ת/15).

על פי שחזור שערך הבוחן עם הנאשם, בזירת התאונה, בכביש היו מספר ילדים, אחד מהם התפרץ לכביש, ונפגע. הולך הרגל ואחותו, שנכחה במקום התאונה, ציינו שהולך הרגל חצה את הכביש בריצה.

על פי השחזור שערך הבוחן עם הנאשם והולך הרגל, במהירות בה נהג הנאשם, התאונה הייתה בלתי נמנעת.

עם זאת, ציין הבוחן, שעל פי ההצבעה של הנהג במקום, שלפיה, היו ילדים בכביש, על הנאשם היה להבחין בילדים בכביש, ולנקוט בזהירות יתירה.

בנסיבות העניין, בעת שהבחין הנאשם בהימצאותם של ילדים בכביש, היה עליו להפחית את מהירות נסיעתו למהירות שתאפשר לו עצירה מלאה.

הנאשם, בהודעתו, חיזק את גרסת הבוחן וציין שהבחין, מרחוק, בילדים, בני 10-11 (ת/12ב), בכביש. בלשונו: "אני ראיתי אותם עוד לפני שהייתי קרוב אליהם הייתי רחוק שהיו באמצע הכביש אבל שהתקרבתי יותר פתאום ילד אחד רץ וחצה את הכביש" (ת/12ב, עמ', ש' 73-74, ש' 76).

בעדותו, לעומת זאת, חזר בו מגרסתו זו, וכשעומת עם הודעתו בעניין זה, ציין: "במשטרה הם רושמים מה שהם רוצים לא ראיתי אותם" (עמ' 28 לפרו', ש' 18). בהמשך מסר שהבחין בילדים רק כשהתקרב למקום התאונה - "כשהתקרבתי ראיתי. יש סיבוב" (עמ' 28 לפרו', ש' 29).

מהירות נסיעתו של הנאשם

9. הנאשם ציין, בהודעתו, שהאט את מהירות נסיעתו (עמ' 4 להודעה, ש' 78). לשאלת החוקר, מדוע לא עצר עצירה מוחלטת, הבהיר: **"הייתי במהירות של כ 40 קמ"ש אני רק עצרתי כי הילד חצה את הכביש"** (עמ' 4 להודעה, ש' 80). במקום אחר אף ציין שמהירות נסיעתו הייתה **"40 או 50 קמ"ש"** (עמ' 2 להודעה, ש' 34), ובהמשך הודעתו ציין: **"אני נסעתי רגיל ורק ילד אחד חצה וקיבל את המכה"** (עמ' 4 להודעה, ש' 93). יצוין שבהודעה נוספת, שנמסרה מאוחר יותר ביום האירוע, (ת/13), ציין הנאשם שהבחין בילדים בכביש ממרחק של **"בערך 8 מ"** (ת/13, עמ' 2 להודעה, ש' 7) ולשאלת החוקר מדוע לא הבחין בילדים חוצים, השיב: **"אני בנסיעה שלי"** (ת/13, עמ' 2, ש' 11).

בעדותו שב וציין שנהג במהירות של 40 קמ"ש (עמ' 27 לפרו', ש' 21).

אשר להולך הרגל, ציין, בהודעתו, שזיהה אותו חוצה ממרחק של **"5-6 מטרים"** (ת/12, עמ' 2 להודעה, ש' 36) ובהמשך אף ציין מרחק של **"4 מטרים"** (ת/12, עמ' 3 להודעה, ש' 47).

היינו, זיהוי הולך הרגל נעשה ממרחק של מטרים ספורים בלבד, כשמהירות נסיעתו כ- 40 קמ"ש.

הנאשם ציין בהודעתו שבלם רק בעת שהולך הרגל חצה את הכביש. בלשונו: **"פתאום במהלך הנסיעה שלי קפץ לי ילד מצד שמאל שלי... חצה את הכביש בריצה לרוחב הכביש מבלי להסתכל על התנועה אני במקום בלמתי ועצרתי אבל פגעתי בו"** (ת/12, עמ' 2 להודעה, ש' 6-8). ובהמשך: **"הוא חצה את הנתיב הראשון ואז אני פגעתי בו בנתיב שלי"** (ת/12, עמ' 3 להודעה, ש' 67). לדבריו, הולך הרגל הספיק לחצות מרחק של **"4 מטר"** (ת/12, עמ' 3, ש' 69).

בעדותו שב וציין שלא הספיק להאט ובלם בשלב שהיה כבר מאוחר מדי: **"אני רואה ילדים באים, ילד אחד בא באמצע לרכב, אני הורדתי במהירות יותר מדי, לא הספקתי להאט, נתתי ברקס ונכנסו בתוך הרכב אחד מהם. אחד מהילדים"** (עמ' 26 לפרו', ש' 27-28, עמ' 27 לפרו', ש' 23).

הבוחן ציין בעדותו שהמהירות המרבית במקום היא 50 קמ"ש, תוך שהפנה למסמך ת/5 (עמ' 26 לפרו', ש' 11). יצוין שבפרוטוקול הדיון נרשם, ככל הנראה, בטעות, **"55 קמ"ש"**.

נמצאו למדים, שהנאשם, שנסע במהירות שבין 40-50 קמ"ש, הבחין מרחוק בילדים, ועל אף שהיה עליו לנקוט בזהירות, ולהפחית את מהירותו למהירות אפסית, שתאפשר לו עצירה מלאה, המשיך באותה המהירות בה נסע. כשהבחין בהולך הרגל, ממרחק של מטרים בודדים, חוצה, לפתע, את הכביש, בריצה, בלם את רכבו, אולם נוכח מהירות נסיעתו, התאונה הייתה בלתי נמנעת.

10. הודעתה של עדן ח'טיב, אחותו של הולך הרגל, מחזקת גרסה זו. ח'טיב עמדה מהעבר השני של הכביש, ביחס לנאשם, וציינה שטרם חצה את הכביש בריצה, התבונן אחיה לצדדים, ולא היו רכבים בכביש (עמ' 2 להודעה ת/14, ש' 20). לדבריה, בשעה שאחיה היה קרוב למדרכה עדיין (עמ' 2 להודעה, ש' 36), **רכב הנאשם הגיע במהירות ופגע בו** (עמ' 1 להודעה, ש' 3-4, עמ' 2 להודעה, ש' 20). העדה הבהירה **שלא ראתה את רכב הנאשם לפני שפגע באחיה** (עמ' 2 להודעה, ש' 22). כן ציינה **שעם אחיה היו 3 ילדים נוספים, שלא חצו את הכביש** (עמ' 2 להודעה, ש' 30).

כשנשאלה האם שמעה חריקת בלמים מרכב הנאשם השיבה בחיוב (עמ' 2 להודעה, ש' 44).

11. הבוחן ציין בדוח, שעל בסיס ההצבעה של הנאשם בזירת התאונה, שלפיה, מרחק החציה של הולך הרגל הוא 2.4 מטר (החל מהקו המקווקו, במרכז הכביש), לו הנאשם היה נוהג במהירות של 21.72 קמ"ש, התאונה הייתה נמנעת (ראה שרטוט ת/5, ונספח א לדוח הבוחן, ת/3).

על בסיס הצבעה של הולך הרגל ואחותו, כשמרחק החציה של הולך הרגל היה 5.8 מטר, לו הנאשם היה נוהג במהירות של 42.33 קמ"ש, התאונה הייתה נמנעת. (ראה נספח ב לדוח הבוחן (ת/3), ושרטוט ת/5).

היינו, אפילו לשיטת הנאשם, כשמרחק החציה של הולך הרגל הוא 2.4 מטר, הרי שאם הנאשם היה נוהג במהירות של 21-קמ"ש התאונה הייתה נמנעת.

12. בעדותו טען הנאשם, לראשונה, שצפר לילדים 3 פעמים ועצר (עמ' 29 לפר', ש' 2). כשנשאל מדוע לא הזכיר זאת בהודעתו טען שהיה "בהלם כל הזמן" (עמ' 29 לפר', ש' 8). לדבריו, אף צפר להולך הרגל בעת שרץ בכביש (עמ' 29 לפר', ש' 15), אולם כשנשאל האם הולך הרגל לא הגיב לצופר ולא נרתע, השיב בשלילה (עמ' 29 לפר', ש' 26-27). יובהר שעדותו זו היא בגדר עדות כבושה, ולא נתמכה בחומר ראיתי כלשהו.

חובת הזהירות המוטלת על נהג בנסיבות המקרה

13. הפסיקה עמדה על חובת הזהירות שמוטלת על נהג, בנסיבות בהן הולך רגל עומד בסמוך לכביש. בע"פ 61/82 דן ניר נ' מדינת ישראל, לח(3) 101 (1984), שם דובר בהולך רגל שעמד על אי תנועה צוין שהמקרה דומה למקרה בו הולך רגל עומד על שולי כביש או על מדרכה, בו נהג חייב לצפות את האפשרות, שהולך הרגל ירד לכביש וייחצה אותו, גם ברשלנות, והכל, כשבנסיבות העניין יש יסוד לחשש שכך יעשה.

על אחת כמה וכמה בענייננו, שמדובר בילדים שעמדו בכביש. זאת ועוד, כשעסקין בילדים, על פי הפסיקה, מידת הזהירות הנדרשת מנהג, גבוהה יותר.

בע"פ 344/61, שם דובר בקבוצה של ילדים ובשני מבוגרים, שעמדו על אי-תנועה כשפניהם מועדות למדרכה שמולם, וילדה קפצה לכביש ונפגעה, צוין שמידת הזהירות שניתן לצפות מילדים קטנה היא, ומידת הזהירות הנדרשת עקב כך כלפי ילדים גדולה מאשר לגבי מבוגרים.

כן ראה לעניין זה ת"ד (תעבורה י-ם) 2848-09 מדינת ישראל נ' שלמה מרסיאנו, שם צוין:

"חובתו של נהג להבחין במתרחש ולהגיב בהתאם אינה מתחילה בזמן שהולך הרגל מניח את כף רגלו על הכביש. חובה על נהג להבחין במתרחש בצדי הכביש, ולצפות גם התנהגות רשלנית של הולכי רגל (ראו: ע"פ 482/83 מדינת ישראל נ' סעיד, פ"ד לח(2) 533 וכן: ע"פ 8827/01 שטרייזנט נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(5) 506). במיוחד נכונים הדברים כאשר מדובר בילדים ובקשישים, אשר ביחס אליהם חלה חובת זהירות מוגברת (ע"פ י-ם) 1195/97 כהן נ' מדינת ישראל [לא פורסם, 01/03/1998]."

זאת ועוד, נקבע בפסיקה שרשלנות של הולך רגל, אין בה כדי לשחרר מאחריות את הנאשם, שהפר חובת זהירות, שכתוצאה ממנה נגרם נזק, כשחייב היה לחזות מראש שמעשיו עלולים לגרום לפגיעה (ראו לעניין זה ע"פ 482/83 מדינת ישראל נגד סלים יוסף סעיד).

נכונים הדברים אף ביתר שאת כשמדובר בנהג מונית, נהג רכב ציבורי, ומקצועי, שעבודתו כוללת שעות רבות בכביש, והוא מחויב ברמת זהירות גבוהה יותר. ראו דברי בית המשפט העליון ברע"פ 8102/06 ויאצ'סלב רפאילוב נ' מדינת ישראל:

"עובדת היותו של המבקש נהג מונית עומדת לרעתו, היות ודווקא ממי שנוהג במשך שעות רבות מדי יום ואחראי לבטיחותם של הנוסעים ברכבו, נצפה להקפדה יתרה על כללי התנועה".

14. עולה מהאמור, שבנסיבות העניין, בהן דובר בנהג מונית, מקצועי, ובילדים שעמדו על הכביש, חובה היה על הנהג לצפות רשלנות מצד הולך הרגל, ולהאט את מהירות נסיעתו עד כדי עצירה. זאת ועוד, העובדה שהולך הרגל חצה את הכביש, באופן פתאומי, אין בה כדי להפחית מאחריותו של הנאשם.

ב. הפקרה אחרי פגיעה

15. הוראת החיקוק המיוחסת לנאשם, לעניין הפקרה אחרי פגיעה, סעיף 64א(ב) לפקודת התעבורה, קובעת כלהלן:

"64א.

(ב) נוהג רכב המעורב בתאונה שבה נפגע אדם, ולא עצר במקום התאונה, או קרוב לו ככל האפשר, כדי לעמוד על תוצאות התאונה, או עצר כאמור ולא הזעיק עזרה, דינו - מאסר שבע שנים"

(ה) בסעיף זה, "הזעיק עזרה" - הושיט עזרה מתאימה בהתאם לנסיבות המקרה ולמקום התאונה, ובכלל זה, בהתאם לנסיבות המקרה, הזעיק את גופי ההצלה המקצועיים הנחוצים למקום התאונה, המתין ליד הנפגע עד להגעתם, דאג למניעת כל נזק נוסף לנפגע ככל יכולתו והגיש לנפגע עזרה ראשונה אם ביכולתו להגישה על פי הכשרתו.

סעיף 64א מחייב ידיעה בפועל שנפגע אדם.

16. אין מחלוקת שהנאשם ידע שהולך הרגל נחבל בתאונה. כך, מהתיעוד הרפואי עולה שהולך הרגל פונה לקבלת טיפול רפואי ובעקבות התאונה אובחנו לו חבלות, כולל שבר ברגלו הימנית, שגובסה (ת/8, ת/9).

17. מדוח פעולה של השוטר אליהו אליהו (ת/6) שהגיע למקום התאונה, עולה שעדים שהיו במקום התאונה מסרו לו שנהג רכב, מסוג "פיאט פונטו בצבע לבן", פגע בילד שחצה את הכביש, ונמלט לכיוון כיכר התותח. צוין שדברים דומים מסרה אחותו של הולך הרגל, כבת 7. אנשים שהיו במקום מסרו שמדובר בנהג מונית, המוכר להם בפנים, גובהו

כ-1.9 מ' והליכתו שפופה.

18. הולך הרגל אף הוא ציין בהודעתו שהנאשם המשיך בנסיעתו, ולא הושיט לו כל עזרה, לאחר שנפצע (ת/15). בלשונו: **"נפלתי בכביש בסמוך למדרכה ואז ראיתי את הרכב ממשיך בנסיעה אחרי שפגע בי הנהג פנה במעגל התנועה שמאלה והמשיך ועזב את המקום ולא חזר לבדוק מצבי ולא דיבר איתי ולא עזר לי".** אחותו, עדן חט'יב, מסרה, אף היא במשטרה, שהנאשם **"המשיך בנסיעה הסתכל לעבר חסן והמשיך בנסיעה" (עמ' 2 להודעה, ש' 26).**

19. מדוח הפעולה של השוטר יצחק תמם (ת/7), עולה שזה הוזעק למקום האירוע, בשעה 13:22, עם קבלת דיווח בקשר על תאונת "פגע וברח", בה נפגע ילד (ת/7). הדיווח התבסס על עובר אורח שדיווח למד"א. בדוח צוין שעדים שהיו במקום מסרו תיאור של הנהג הפוגע, המוכר להם, ולאחר מספר דקות קיבל תמם דיווח שהנהג הוא חאלד סוילם (ת/7). השוטר נסע עם שותפו, לוציאן מואיסי, לכפר מכר, למשפחת סוילם, הנאשם לא היה במקום ואחיו מסר את מספר הנייד שלו. בשיחה עם הנאשם הזדהה תמם כשוטר, ותגובת הנאשם הייתה: **"מה קרה"**. השוטר ביקש לדעת היכן הוא ודרש, להיפגש עמו ולשוחח עמו. בשלב זה מסר הנאשם: **"אני פגעתי בילדה אבל ברחתי מהמקום כי פחדתי מהמשפחה שלה אבל אני לא אשם היא קפצה לכביש"**. הנאשם מסר שהוא בעכו, נענה לביקשת השוטר להיפגש עמו, וביקש להיפגש בתחנת משטרת עכו, מלווה בבחור בשם זאיד כורדי. צוין שכשהגיע לתחנה עוכב, וכשנשאל היכן רכב ה"פונטו" השיב שהרכב נמצא אצל קרובי משפחה בעכו.

יצוין שההגנה לא התנגדה להגשת דוחות הפעולה של השוטרים ולהודעותיהם של הולך הרגל ואחותו, ולא ביקשה לחוקרם.

20. ממצר של השוטר מואיסי (ת/16) עולה שהנאשם הגיע לתחנה, ללא רכבו, שהיה מעורב בתאונה, ומסר שהרכב אצל משפחתו בעכו. השוטר נסע עם מר זאיד כורדי, למקום בו חנה הרכב, ברחוב מוטה גור בעכו, "מאחורי בניין מספר 4 בחניה מקורה", והביאו לתחנה.

21. בדוח המעצר (סעיף 3 ל-ת/10ב), צוין שהוסברו לנאשם החשדות נגדו, הפקרה לאחר פגיעה, אי מתן זכות קדימה להולך רגל, תוך סיכון הולך רגל (נסיבות מחמירות), וחבלה של ממש, והנאשם מסר: **"אני מצטער"**. בשימוע, בעניין פסילתו המנהלית, מסר: **"אני נהג מונית ואני מצטער על מה שקרה"** (ת/11).

בחקירתו הודה שעזב את מקום התאונה, מיד לאחר שפגע בהולך הרגל, אולם תירץ זאת ב"לחץ" בו היה נתון. לשאלת החוקר **"ואחרי שפגעת בו מה עשית?"**, השיב: **"נכנסתי ללחץ ונסעתי מהמקום"** (ת/12ב, עמ' 3 להודעה, ש' 57). כשנשאל האם ידועה לו חומרת העבירה של פגיעה בהולך רגל והפקרה, מסר: **"אני כן יודע אבל לא הבנתי מה קרה מהלחץ הזה"**.

יצוין שבמענה לכתב האישום טען הנאשם שפעל לוודא שיינתן טיפול רפואי לנפגע (פרו' מיום 11.7.18, עמ' 23, ש' 1-2), אולם לא מצאתי לכך כל עיגון ראיתי.

בעדותו הציג הנאשם, לראשונה, גרסה, שלפיה, עזיבת מקום התאונה נבעה מחשש מאנשים שהתאספו במקום. כך, כשנשאל בעדותו מה עשה לאחר התאונה, מסר: **"הלכתי עם זאיד קוטי לתחנה משטרה ואמרתי לו ככה וככה. הלכתי אחרי חמש דק', מיד. הייתי בהלם. ראיתי אנשים שרצו אחרי גם. פחדתי. חשבתי יתנו לי מכות, משהו"**

(עמ' 27 לפרו', ש' 13-14, עמ' 27 לפרו', ש' 16-17).

כשנשאל מדוע העריך שעליו לחשוש מהאנשים שהתקהלו במקום, ולא חשב שאלה באו לטפל בילד, השיב: "כי עכו מפיחיד. יש פה הרבה אנשים לא טובים" (עמ' 28 לפרו', ש' 5). כשעומת עם חקירתו, בה לא הוצגה גרסה זו, גלגל את האשמה לחוקרי המשטרה: "לא שאלו אותי שאלות. הם כותבים מה שרוצים" (עמ' 29 לפרו', ש' 28-30).

יאמר מיד, בהלה אינה יכולה לפטור את הנאשם ממילוי חובותיו, כפי שקבע בית המשפט בת"פ 7747-05-16, מדינת ישראל נ' אלקבס ואח' (1.6.16) (להלן - עניין אלקבס), אליו הפנתה המאשימה.

יצוין שבעניין אלקבס נדחתה טענה של הגנת צורך שהעלה נאשם, בנוגע לעבירת הפקרה שיוחסה לו, שלפיה, נמלט ממקום התאונה עקב חשש לפגיעה בחייו מאנשים שהיו בזירה. במקרה שם, בגרסתו הראשונה לחוקריו, לא העלה הנאשם כל טענה בדבר זהותם של הנוכחים במקרה. טענתו הועלתה בחקירתו השנייה, כחודש לאחר התאונה, ובית המשפט שם דחה את טענתו, לאחר שקבע שמדובר בעדות כבושה, שלא נמצא לה יסוד בראיות. כן נקבע שמרבית תנאי הגנת "הצורך" לא התקיימו. צוין שהנאשם לא היה חייב לנטוש את הזירה, וגם אם דימה סכנה מוחשית, יכול היה להתרחק קמעה ולהזעיק את כוחות הביטחון. צוין שהתרחיש שהעלה הנאשם משולל כל יסוד אובייקטיבי וסובייקטיבי.

בעניינו, גרסתו של הנאשם בעניין זה, הועלתה לראשונה, בעדותו, בחלוף למעלה משלוש שנים מאז המקרה, ומדובר בעדות כבושה. במקרה שלפני, כמו במקרה אלקבס, לא מצאתי כל יסוד ראיתי לחשש שביטא הנאשם, ומכאן שיש לדחות טענתו זו. יצוין שעדן ח'טיב מסרה בהודעתה: "היו מלא אנשים שהרחיקו אותי ושמנו את חסן על המדרכה" (עמ' 2 להודעתה, ש' 48). היינו, מדבריה עולה שהאנשים שהגיעו לזירה ניסו לסייע לאחיה, שנפגע.

זאת ועוד, מדוח הפעולה של השוטר תמם (ת/7), עולה שהנאשם מסר לתמם, בטלפון, שנטש את הזירה היות שפחד ממשפחתה של הולכת הרגל. הנאשם לא ציין חשש מאנשים שהתאספו בזירה. זאת ועוד, גם אם דימה הנאשם, באופן סובייקטיבי, שיותקף על ידי מאן דהוא, הייתה לו אפשרות נוספת, להתרחק מעט מהזירה, ולהזעיק עזרה, אך הוא לא עשה כן.

22. כעולה מהראיות שנפרסו לפני, הרי שמולאו כלל רכיבי עבירת ההפקרה. הנאשם היה מעורב בתאונת דרכים, ידע שבתאונה נפגע הולך הרגל, ואף על פי כן נטש את זירת האירוע ולא עצר במקום התאונה כדי לעמוד על תוצאותיה. כך גם לא פעל להושיט לו כל עזרה.

משכך, יש להרשיע את הנאשם בעבירה של הפקרה.

ג. אי הודעה למשטרה

23. הוראת החיקוק המיוחסת לנאשם, לעניין אי הודעה למשטרה, סעיף 144(א)(4) לתקנות התעבורה, קובעת כלהלן:

144. (א) נוהג רכב המעורב בתאונה שכתוצאה ממנה נגדם או נפגע, יפעל לפי הוראות אלה:
(4) יודיע מיד ככל האפשר ובאמצעי הקשר המהירים ביותר לתחנת המשטרה הקרובה למקום

התאונה על אירועה ופרט בהודעה את -

(א) שמו ומענו;

(ב) מקום האירוע ומקום הימצאו הוא, ואם ידוע לו - גם שם האדם שנפגע ולאזה מקום הועבר לטיפול.

24. הנאשם מסר גרסה, שלפיה, מיד לאחר התאונה התקשר לחברו, זאיד, במטרה שזה יסייע לו להודיע על התאונה למשטרה. יצוין שגרסתו בעניין זה לא הייתה אחידה ולא ניתן לתת בה אמון.

לשאלת החוקר מדוע לא הודיע למשטרה, השיב הנאשם בהודעתו: **"חיפשתי את זאיה שיביא את המשטרה"** (עמ' 3 להודעה, ש' 63, עמ' 3 להודעה, ש' 65).

בעדותו מסר גרסאות סותרות בעניין זה. במקום אחד ציין שהתקשר לחברו, זאיד, וביקש ממנו שילוה אותו למשטרה (עמ' 29 לפרו', ש' 13). במקום אחר ציין שנסע הישר ממקום התאונה, ברכבו, למשטרה, וזאיד המתין לו בתחנת המשטרה (עמ' 29 לפרו', ש' 18-21). כשנשאל כיצד הגיע רכבו לרחוב מוטה גור בעכו, השיב שזאיד לקח את הרכב מהחניון של המשטרה (עמ' 31 לפרו', ש' 12). במקום אחר, כשנשאל מדוע לא נסע עם רכבו ישירות למשטרה, השיב: **"אני פחדתי"** (עמ' 31 לפרו', ש' 18). בהמשך מסר: **"נסעתי עם זאיד... פגשתי אותו באיזה רחוב. הוא בא לתחנת המשטרה. באנו ביחד"** (31 לפרו', ש' 20-22).

25. יצוין שגרסתו של הנאשם אינה מתיישבת עם דוח הפעולה של השוטר תמם (ת/7), ממנו עלה שהנאשם הגיע לתחנה רק בעקבות השיחה עם השוטר תמם, כשהוא מלווה בחברו, זאיד ומסר שרכבו נמצא אצל קרובי משפחה בעכו.

כשנשאל הנאשם, בעדותו, לגבי שיחת הטלפון עם השוטר תמם, הכחיש ששאל את השוטר "מה קרה". וכשעומת עם הדוח של תמם, והדברים שמסר לשוטר, ציין: **"זה לא נכון התיאור הזה. זה היה ילד. אני אמרתי לו עם זאיד"** (עמ' 29 לפרו', ש' 27-29).

בעדותו טען שבעת שהשוטר תמם התקשר אליו הוא כבר היה בדרכו, עם זאיד, למשטרה (עמ' 32 לפרו', ש' 10-11). כשעומת עם הודעתו של זאיד, בה לא צוין שהתקבלה שיחה משוטר, ומכאן שזאיד למעשה לא היה בזמן השיחה עמו, השיב: **"הוא היה. כל ה-10 דק' האלה הוא היה"** (עמ' 32 לפרו', ש' 16). כשנשאל מדוע לא נסע עם הרכב למשטרה, השיב: **"כי נסעתי עם זאיד"** (עמ' 32 לפרו', ש' 21), ובהמשך: **"כי הייתי בהלם. פחדתי. ראיתי הרבה אנשים"** (עמ' 32 לפרו', ש' 27). כשנשאל מדוע לא התקשר למשטרה, טען שזאיד התקשר (עמ' 33 לפרו', ש' 1).

עדותו של זאיד כורדי

26. העד זאיד כורדי העיד על עצמו שהוא חבר טוב של הנאשם, והתרשמי שאין המדובר בעד אובייקטיבי. עדותו לא התיישבה עם הודעתו במשטרה, וניכר היה מדבריו שהוא מנסה בכל כוחו לתמוך בגרסת חברו.

על פי הודעתו, בשעה 13:30 התקשר אליו הנאשם, מסר לו שפגע בילד, ציין שהוא לחוץ, ועזב את המקום מחשש

שיותקף. לבקשת הנאשם הגיע לרחוב מוטה גור להסיעו לתחנת המשטרה. בדרכו לנאשם, ציין, התקשר למשטרת עכו לברר האם הייתה תאונת דרכים ונאמר לו שכן. לאחר מכן אסף את הנאשם והביאו לתחנה (ת/17).

כשנשאל בחקירה מדוע הנאשם התקשר אליו, השיב: **"כי הוא לחוץ ולא היה אף פעם במשטרה והוא יודע שאני מכיר את כל המשטרה וביקש ממני עזרה לקחת אותו לתחנת עכו"** (עמ' 1 להודעה).

בניגוד להודעה שמסר, בעדותו ציין שהנאשם הגיע ברכבו, לביתו, הסמוך למקום התאונה, ומשם נסעו למשטרה, ברכב של הנאשם (עמ' 34 לפרו', ש' 7-9). בהמשך, כשנשאל האם נסעו יחד לתחנה, השיב: **"אולי אני טועה. 4 שנים עברו מאז"** (עמ' 35, ש' 5).

כשעומת עם השיחה שערך השוטר תמם עם הנאשם, והאם זו הייתה בנוכחותו, השיב **"אני חושב שכן"** (עמ' 34 לפרו', ש' 26). כשנשאל, אם כן, כיצד הדבר מתיישב עם הודעתו, בה מסר שהוא יזם שיחה טלפונית למשטרה, לברר האם הייתה תאונת דרכים, ניסה בתחילה להכחיש את השיחה (עמ' 34, ש' 29), ובהמשך ציין: **"לא זוכר"** (עמ' 35 לפרו', ש' 7). כשנשאל האם השוטר שגבה את הודעתו כתב דברים שלא נאמרו על ידו השיב: **"לא. הכל אמרתי"** (עמ' 35 לפרו', ש' 13).

גרסתו של העד, כמו גם גרסתו של הנאשם, שלפיה, מיד לאחר התאונה פנו השניים למשטרה, אינה משתלבת עם דוח הפעולה של השוטר תמם. מהדוח של השוטר עולה שהשוטר ושותפו נסעו ממקום התאונה, בעכו, לכפר מכר, ורק בהגיעם לשם התקשרו לנאשם. היינו, חלף פרק זמן מסוים עד שהגיעו השוטרים לכפר מכר, לאחר התאונה, פגשו את האח ואיתרו את הנאשם בטלפון הנייד שלו.

יש לזכור שהנאשם ציין בעדותו שהשיחה עם השוטר תמם נערכה בנוכחות זאיד וזאיד אף הוא ציין בעדותו שהוא סבור שהיה נוכח בשיחה.

גם בהנחה והנאשם, לשיטתו, התכוון למסור פרטים למשטרה, לאחר המפגש עם זאיד, הרי שחלף פרק זמן ניכר מאז התאונה, ועד הגעתו למשטרה. בכל אותו פרק זמן הנאשם לא הודיע למשטרה על שארע.

על פי הוראת הסעיף, על נהג המעורב בתאונה, להודיע **"מיד ככל האפשר ובאמצעי הקשר המהירים ביותר לתחנת המשטרה הקרובה"**, על הארוע. במקרה דנן, הנאשם לא פעל כאמור. הנאשם לא התקשר למשטרה, מיד לאחר התאונה, ולא מסר את הפרטים שהיה עליו למסור, על פי חוק. אף חברו, זאיד, שיצר קשר עם המשטרה, עשה זאת רק כדי לברר אם הייתה תאונה.

ההתייבבותם של השניים במשטרה, הייתה בחלוף דקות ארוכות מאז התאונה, ומכאן שההודעה למשטרה לא נעשתה באופן מיידי, כנדרש בחוק.

27. ממכלול הראיות השתכנעתי שהנאשם עזב את מקום התאונה, לאחר שפגע בהולך הרגל, ברכבו, לא דיווח על התאונה, מיד לאחר התרחשותה, והתייצב בתחנת המשטרה, רק לאחר שנקרא לעשות כן על ידי השוטר תמם. גרסאות הנאשם וחברו לעניין ההודעה למשטרה לא היו אחידות, ולא מצאתי שניתן לתת בהם אמון.

28. אשר לעבירה של נהיגה ללא תעודת בטוח תקפה, הרי שבהודעתו הודה הנאשם שנהג ללא ביטוח (ת/12ב, עמ' 2 להודעה, ש' 17-18).

29. לסיכום, גרסתו של הנאשם, לא הייתה עקבית ומהימנה. בנסיון להרחיק עצמו מהאישומים שיוחסו לו, חזר בו הנאשם בעדותו מפרטים שמסר בהודעתו, וציין פרטים חדשים, שכלל לא הוזכרו בהודעתו, ולא עוגנו בראיות נוספות. התרשמתי שלא ניתן לתת אמון בגרסת חברו, שניכר שניסה לגונן על הנאשם בכל דרך שהיא.

בניגוד לכך, גרסאותיהם של הולך הרגל ואחותו השתלבו במסקנות דוח הבוחן ודוחות השוטרים. יצוין שההגנה לא חלקה על דוחות השוטרים שהוגשו או על הודעותיהם של הולך הרגל, ולא ביקשה לחוקרם.

30. בהינתן האמור, ועל בסיס הראיות שהונחו לפני, השתכנעתי, שבמקרה שלפני, הנאשם הבחין בקבוצת ילדים על הכביש, ולא האט את מהירותו, עד כדי עצירה, כמצופה מנהג סביר. הולך רגל, ילד בן 8, התפרץ לכביש, בריצה, הנאשם לא הספיק לבלום, עקב המהירות בה נסע, ופגע בילד ברכבו. לאחר הפגיעה, הנאשם נטש את זירת האירוע, ולא דיווח למשטרה על האירוע, באופן מידי. כל זה, כשהוא אינו נושא בתעודת ביטוח תקפה לרכבו.

סוף דבר

31. לאור כל האמור לעיל, אני מרשיעה את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום, הפקרה אחרי פגיעה, אי הודעה למשטרה, נהיגה בחוסר זהירות, התנהגות שגרמה חבלה לגוף ונזק לרכוש ונהיגה ללא ביטוח.

המזכירות תשלח העתק הכרעת הדין לצדדים ותזמנם לטיעונים לעונש ליום 30.1.20 בשעה 09:15 .

ניתנה היום, ד' אב תשע"ט, 05 אוגוסט 2019, בהעדר הצדדים.